

Tiberio Madonna

L'arboro
dil cielo

Editerio *La Plumo*, Italia

L'ARBORO DIL CIELO

“Ni volas retroirar adheme! Ni volas retroirar adheme!” li duris repetar, klamante e frapante la pordo dil chambro di la patro, progrese plu violentoze. “Ma vi esas ja heme!” il klamis, ankore midormetanta e somnolanta, ed astonata da la stranja demando, qua subite vekigabis il en la kordio di la nokto. La sep filii ne cesis lia demando, e tandem la patro levis su ed iris apertar la pordo, quan il

klefklozabis pro ke la seruro esis defektoza e la pordo parapertabis dal vento. Kande il apertis la pordo, frostiganta fremisego kuris tra lua tota dorso, e lua gambi paralizesis. Ho! teroro! Il ne povis kredar a sua okuli: lua filii ne plus semblis lua filii, li havis...

Quo eventabis?

Ni retroirez a la komenco.

Petro Mondel esis humila e honesta rurano, qua kultivis la mikra agro qua cirkondis lua

dometo, en qua il vivis kun sua sep filii e sua spozino.

Omnamatine il portis la legumi e la frukti kultivita al merkato dil vilajo, e sucesis apene ganar la pekunio necesa por nutrar sua familio. Lua spozino laboris harde en sorgar sua filii e la domo, e vespere el kustumis brodar tuketi, quin el kelkafoye vendis en la ferii.

La legumi kultivita da Petro esis tomati, kukurbiti e potati, e kom frukti il kultivis piri, abrikoti, cerizi ed oranji. Segun la sezoni il variigis

la produkturi, qui partale uzesis anke por la nutrado di lua familio.

Il anke probis ulafoye facar grefti, e tempope il prizis komprar semini di exotika frukti: ulafoye la planteti sucesis kreskar, altrafoye ne. La kultivo di co tota pasionizis il. De kelka tempo il kustumis arozar e sorgar anke mikra planto qua segun semblo naskabis spontane en la tero. Il sorgis amoze omna arbori, planti e planteti, lo ne nur esis lua laboro por vivar, ma ulo plu specala, ed il tre sufris kande parto dil kultivaji

domajesis dal vento, dal grelo o da
ulo altra; ante kurta tempo
eventabis acidente en lua agro:
kelka stoni, falinta forsan de la
monto apuda konseque de tertremo,
frapabis multi de la planti
efektigante konsiderinda domajo.
Fortunoze, per risemar paciente
omna planti, Petro sucesis reduktar
la perdo a la minimo.

Tandem la vetero esis tre bona, e
la kultivaji kreskis rapide. La frukti
maxim forta ed abundanta esis
l'orangi, e la laborema viro vendadis

multa korbedi de li. Ma anke la cerizi, dum la tarda printempo, kolorizis rede la cerizieri, e brilis en l'orea lumo di la suno. La planteto spontana same kreskabis e divenabis bel arboreto, ube komencis videsar mikrega frukti verda. Pos kelka semani la frukti ja esis nombroza e granda, e pendis pezoze de la branchi: li havis bela koloro mezala inter flaveso ed oranjeeso, kun surfaco tre glata e formo rondesa ma kelke prolongita vertikale, ed esis tre granda, preske quante meloni. Ta frukti esisodoroza ed invitanta, e

Petro rezolvis tranchar peceto ek un de li por probar la saporo: ol esis tre dolca ed agreabla!

Petro volis facar surprizo a sua filii, e vespere, pos la dineo, il pozis en la centro di la tablo un de la nova frukti. Il facis sep parti e donis un de li a singla filio, qua entuziasmoze gustis ta bonajo.

Pose li insistis por havar plusa peco, e Petro iris adextere por kolar un plusa frukto, qua anke dividesis sepe e donesis a li. Pos manjar ol, itere li komencis demandar la

frukto, ma cafoye la patro refuzis severe, dicante a li ne exajerar, ed imperis ke li irez al liti sen protestar, nam ja esas kloko por dormar.

Plu tarde anke Petro e Julia, lua spozino, iris a sua chambro ed enlitigis su. Pos kelka tempo li amba ja dormis, ed omno esis silenco.

Ma subite komencis audesar bruiso di pedi qui marchas agitate, qui kuras hike ed ibe tra la chambro, qui ekiras la chambro e decensas, ed acensas desquiete, e duras kurar adavane ed addope. Komencis

audesar voci di infanti qui lamentas e krias, qui jemas e klamas: “Ube ni esas? Ube esas nia hemo?” E l’agiteso augmentis, e la bruisi e la voci audesis progrese plu multe. “Ni volas retroirar adheme! Ni volas retroirar adheme!” li duris repetar, klamante e frapante la pordo dil chambro di la patro, progrese plu violentoze. “Ma vi esas ja heme!” il klamis, ankore midormetanta e somnolanta, ed astonata da la stranja demando, qua subite vekigabis il en la kordio di la nokto. La sep filii ne cesis lia demando, e tandem la patro levis su

ed iris apertar la pordo, quan il klefklozabis pro ke la seruro esis defektoza e la pordo parapertabis dal vento. Kande il apertis la pordo, frostiganta fremisego kuris tra lua tota dorso, e lua gambi paralizesis. Ho! teroro! Il ne povis kredar a sua okuli: lua filii ne plus semblis lua filii, li havis okuli acendita quale lumi di fari! Li sizis la patro ye brakii e gambi e tiris il de omna lateri. Julia komencis kriar e, hororigata pro la ceno, el probis helpar Petro e liberigar il de la sep infanti. Tandem il sucesis desatachar

su de li e la spozi kuris adinfre. Li ekiris la domo, ma esis persequata dal infanti, qui en l'agro rekoliis la stoni qui esis falinta kelka tempo antee, e qui esis akumulita da Petro en angulo; li komencis lansar la stoni kontre la genitori, qui rekoliadis li por evitar ke la filii lansez oli itere.

Pos kurir dum kelka minuti, Petro e Julia sucesis desaparar de la vido dil infanti, e sideskis fatigita en la bosko. Sub la lumo di la hela luno, qua tanokte esis plena, li komencis

observar la stoni, qui vere prizentis
stranja karakterizivi. En un de la
stoni Julia remarkis fenduro ek qua
ekiris stranjega liquido griza. Petro
dispecigis la stono duime, e
deskovris, en la liquido griza, mikra
buleti reda, qui esas ya egala a la
semini quin il vidabis en la nova
frukto! Anke la liquido griza ne esis
tote nova por Petro: il rimemoris
remarkir ol kande il koliis la frukti
del arboro; ol ekiris la stipo en la
punto ube la frukto esis atachita, ma
ol ne fluis abundante, nur poka guti;
pro to il ne donis graveso al

eventajo, e pensis ke ol simple esas la sapto dil arboro. Ma per ica deskovro en la stono, l'afero chanjis. Tandem Petro deskovris kunligo inter la stoni e l'arboro.

Astonita da ta deskovri, la spozi iris itere adheme, ube li ne trovis l'infanti, qui esis fuginta. Petro e Julia esis en grand agiteso, ed il, kande ja esis matino, rezolvis irar che amiko geologo por demandar expliki e helpo. Il montris al amiko Lukas la stranja stono kun la liquido e la semini, ed il, qua agabis specala

studii, povis dicar a Petro ke la stono ne esas terana. Ol apartenas a roko kun kompozuro qua trovesas en planeto extera a la sistemo sunala. Ta planeto recente kolizionis kun asteroido, e fragmenti dil planeto frapita desatachesis de ol e komencis vagar tra l'universo. Tre probable *meteorito, qua esis ya un de ta fragmenti, falis adsur la tero, e disruptesis aden stoni pro la shoko kontre la sulo dil tero. Ma co evidente mustis efektigar mikra sukuso di la tero.

“Ho!” klamis Petro. “Yes! Nun me komprenas la tertremo eventinta kelka tempo ante nun! Me kredis ke la tertremo efektigis la falo di stoni del apuda monto. Tote kontree, la stoni ne apartenas al monto, ma *meteorito falis de la cielo e, kande ol arivis surtere, ol efektigis la tertremo, e dispecigesis da la shoko aden multa stoni.”

“Yes!” respondis Lukas. “Ed un de la fragmenti, sur qua esis semino dil arboro, penetris la tero di tua agro, naskigante la nova arboro.”

“Ya tale! Ol esas arboro exterterana!” klamis Petro.

“E tua filii manjis olua frukti! Pro to li aquiris l’identeso di exterterani vivanta en ta fora planeto! Nun li volas retroirar a lia hemo, e divenis agitata e desquieta. Li perdis l’identeso di tua filii, yen explikita lia konduto.”

“Ma... anke me e Julia probis peceto di la frukto, e nulo eventis a ni.”

“Evidente mikra peceto ne havis efekto. Ma granda quanto de la

frukto sukcesis transformar tua infanti.”

“Ho, no! E nun, quale me povas salvar li?”

“Tu mustas absolute tranchar l’arboro! Ol konstitucas kunligo inter lia mondo e la nia, nam ol vivas sur nia sulo, kun radiki en nia tero.”

Petro kuris adhome por tranchar l’arboro, ma trovis l’infanti qui, retroveninta, tormentis Julia. Kande li videskis Petro, li lasis Julia e lansis su sur il, tirante e sukusante il. Il ne

povis movar e ne povis parolar, nam un del infanti tenis manuo avan lua boko. Tandem Petro sucesis liberigar sua boko, e klamis a Julia ke el tranchez l'arboro.

Julia komencis kurar adextere por atingar l'arboro, ma evidente l'infanti exterterana ne volis ke el tranchez ol, e blokusis el meze dil voyo. Lore Petro prenis la hakilo e rapide atingis l'arboro komencante hakar ol kun energio. Ma quik l'exterterani lansis lauta krii, e sizis

amba brakii di Petro kun nekredebla forteso.

Petro e Julia semblis ne sucesar, nam quar del exterterani tenis il, e tri de li tenis el. Lia forteso kompreneble ne esis la forteso di lia filii, ma forteso superhoma, exterterana.

E pluse komencis pluvar! La tero divenis mola e fangatra, e l'artri di la spozi, sizita e blokusata dal infanti, lente sinkeskis en la tero. Petro e Julia deskurajeskis e desesperis.

E la pluvo duris, e la vento
suflegis, e la sturmo koncertis.

E, subite, yen fulmino!
Pavoriganta fulmino! Teroriganta
fulmino!

Liberiganta fulmino!

Ol frapis l'arboro cindrigante ol
nemediate.

Yen libera Petro e Julia. Yen itere
lia filii.

Ed omno finis.